

C.J. Tudor

De Krijtman

M Manteau

Proloog

Het hoofd van het meisje rustte op een hoopje oranjebruine bladeren.

Haar amandelvormige ogen staarden naar het bladerdak van platanen, beuken en eiken, zonder de vage bundels zonlicht te zien die tussen de takken door kierden en de bodem van het bos met goud besprenkelden. Ze knipperden niet toen er glimmende zwarte torretjes over de pupillen scharrelden. Op duisternis na, zagen ze niets meer.

Een eindje verderop strekte zich vanuit een eigen, kleine lijkwade van bladeren een bleke hand uit, alsof ze hulp zocht of zich ervan wilde verzekeren dat ze niet alleen was. In geen van beide kon worden voorzien. De rest van haar lichaam lag buiten bereik, verstopt op andere afgezonderde plekken in het bos.

Vlakbij knakte een tak, in de stilte even luid als een voetzoeker, en uit de ondergroei fladderden vogels op. Er naderde iemand.

Iemand die naast het nietsziende meisje neerknielde. Die met de handen door haar haren streefde en over haar koude wang aaide, met vingers die trilden van opwinding. En vervolgens haar hoofd oppakte, enkele aan de rafelranden van haar nek klevende bladeren wegveegde, en het voorzichtig in een tas legde, waar het tussen een paar gebroken krijtjes belandde.

Na enig nadenken werden de handen nogmaals in de tas gestoken en haar ogen gesloten. Daarna werd de tas dichtgeritst, opgepakt en weggedragen.

Een paar uur later arriveerden de politie en het gerechtelijk team. Ze plaatsten nummers, maakten foto's, verrichtten onderzoek en namen uiteindelijk het lichaam van het meisje mee naar het mortuarium, waar het meerdere weken lag, alsof het erop wachtte compleet te worden.

Zover kwam het nooit. Er werd intensief gezocht, onderzocht, er werden oproepen gedaan, maar ondanks het feit dat alle rechercheurs en alle mannen van de stad hun uiterste best deden, werd haar hoofd nooit gevonden en het lichaam van het meisje in het bos nooit meer gecompleteerd.

2016

Begin bij het begin.

Het probleem was dat we het er geen van allen ooit over eens konden worden wanneer het precies begon. Was het toen Fat Gav voor zijn verjaardag de bak met krijtjes kreeg? Was het toen we de krijtfiguren gingen tekenen of toen ze uit zichzelf begonnen te verschijnen? Was het het verschrikkelijke ongeluk? Of toen ze het eerste lichaam vonden?

Allerlei beginnen. En volgens mij zou je elk voor zich het startpunt kunnen noemen. Toch denk ik eigenlijk dat het allemaal op de dag van de kermis begon. Dat is de dag die me het meeste bijstaat. Vanwege het Waltzer-meisje natuurlijk, maar ook omdat het de dag was waarna niets meer normaal was.

Als onze wereld een sneeuwbol was, was dat de dag waarop er een achteloze god langskwam, hem hard schudde en weer neerzette. Zelfs toen het schuim en de vlokken waren neergedaald, was hij niet zoals hij eerst was. Niet helemaal. Door het glas zag hij er misschien wel net zo uit, maar aan de binnenkant was alles anders.

Het was ook de dag waarop ik meneer Halloran voor het eerst ontmoette, zodat hij vermoedelijk heel goed voor een begin kan doorgaan.

1986

‘Vandaag gaat het stormen, Eddie.’

Mijn vader vond het leuk om met een lage, gezag afdwinnende stem een weersvoorspelling te doen, zoals op de televisie. Hij sprak deze altijd met absolute zekerheid uit, ook al zat hij er meestal naast.

Ik keek uit het raam naar de strakblauwe lucht, zo felblauw dat je je ogen moest dichtknijpen om ernaar te kunnen kijken.

‘Het ziet er niet naar uit dat het gaat stormen, pap,’ zei ik, kauwend op een boterham met kaas.

‘Dat is omdat het niet zal gebeuren,’ zei ma, die onverwacht en stil, als een ninjakrijger, de keuken was binnengelopen. ‘Volgens de BBC zal het dit hele weekend warm en zonnig zijn... en niet met volle mond praten, Eddie,’ voegde ze eraan toe.

‘Mmm,’ zei pa, wat hij altijd zei als hij het niet met ma eens was, maar niet durfde te zeggen dat ze het bij het verkeerde eind had.

Niemand durfde het met ma oneens te zijn. Ma was – eigenlijk is ze dat nog steeds – een beetje eng. Ze was groot, met kort, donker haar en bruine ogen die konden stralen van plezier, of bijna zwart konden worden als ze kwaad was (en je wilde haar niet kwaad maken, zoals je dat bij de Hulk ook niet wilde).

Ma was dokter, maar geen gewone dokter die een hechting in een been zette en je een injectie met een of ander goed-

je gaf. Pa heeft me ooit verteld dat ze ‘vrouwen hielp die in moeilijkheden verkeerden’. Hij vertelde niet wat voor moeilijkheden, maar ik nam aan dat ze er behoorlijk slecht aan toe waren als ze een dokter nodig hadden.

Pa werkte ook, maar vanuit ons huis. Hij schreef voor tijdschriften en kranten. Niet aldoor. Soms klaagde hij dat niemand hem werk wilde geven, of zei hij met een verbitterd lachje: ‘Deze maand heb ik even geen publiek, Eddie.’

Als kind had ik niet de indruk dat hij een ‘echte baan’ had. Niet zoals een vader die heeft. Een vader hoorde een pak met een stropdas te dragen, ’s ochtends naar zijn werk te vertrekken en ’s avonds tegen etenstijd weer thuis te komen. Mijn vader werkte in de logeerkamer en zat in zijn pyjama en een T-shirt achter een computer, soms zelfs zonder zijn haar te kammen.

Mijn vader zag er ook niet zo uit als andere vaders. Hij had een grote, wilde baard en lang haar dat hij in een paardenstaart bijeenbond. Hij droeg afgeknipte spijkerbroeken met gaten erin, zelfs in de winter, en verschoten T-shirts met oude popgroepen erop, zoals Led Zeppelin en The Who. Soms had hij ook sandalen aan.

Volgens Fat Gav was mijn vader een ‘verrekte hippie’. Hij had waarschijnlijk gelijk. Maar indertijd vatte ik het op als een belediging, en gaf ik hem een duw, waarna hij me optilde en op de vloer gooide, en ik met een paar extra blauwe plekken en een bloedneus wankelend naar huis liep.

Later hadden we het natuurlijk weer goedgeemaakt. Fat Gav kon echt een lul zijn – hij was zo’n dik joch dat altijd het luidruchtigst moest zijn en stierlijk vervelend, om de echte bullebakken af te schrikken – maar hij was ook een van mijn beste vrienden en de trouwste en gulste persoon die ik kende.

‘Je zorgt voor je vrienden, Eddie Munster,’ zei hij eens ernstig. ‘Vrienden zijn alles.’

Eddie Munster was mijn bijnaam. Dat was omdat mijn ach-

ternaam Adams was, zoals in *The Addams Family*. Het kind in *The Addams Family* heette natuurlijk Pugsley en Eddie Munster kwam uit *The Munsters*, maar in die tijd sloeg het ergens op, en de bijnaam bleef hangen, zoals dat gaat met bijnamen.

Eddie Munster, Fat Gav, Metal Mickey (vanwege de enorme ijzeren beugel voor zijn tanden), Hoppo (David Hopkins) en Nicky. Dat was onze vriendengroep. Nicky had geen bijnaam, omdat ze een meisje was, ook al deed ze haar best om te doen alsof ze dat niet was. Ze vloekte als een jongen, klom in bomen als een jongen en kon bijna even goed vechten als de meeste jongens. Maar toch zag ze eruit als een meisje. Een heel mooi meisje, met lang rood haar en een bleke huid, vol bruine sproetjes. Niet dat me dat was opgevallen of zo.

Die zaterdag zouden we allemaal bij elkaar komen. We kwamen de meeste zaterdagen bij elkaar en maakten een ronde langs onze huizen of gingen naar de speeltuin, of soms naar het bos. Maar deze zaterdag was bijzonder, vanwege de kermis. Die was er elk jaar en werd opgebouwd in het park, bij de rivier. Dit jaar mochten we er voor het eerst zelf heen, zonder toezicht van een volwassene.

We hadden er weken naar uitgekeken, al vanaf het moment dat de posters in de stad werden opgehangen. Er zouden botsauto's zijn, een Octopus, een piratenschip en een Satelliet. Het zag er geweldig uit.

'Dus,' zei ik, terwijl ik mijn boterham met kaas zo snel als ik kon opat, 'heb ik om twee uur met de anderen bij het park afgesproken.'

'Goed, maar blijf als je ernaartoe loopt wel op de grote wegen,' zei ma. 'Je moet geen stukken afsnijden of met mensen praten die je niet kent.'

'Doe ik niet.'

Ik liet me van mijn stoel af glijden en liep naar de deur.

'En neem je heuptasje mee.'

'Ach, mamaaaa.'

‘Je zult in attracties gaan. Dan valt je portemonnee uit je zak. Heuptas. Geen gezeur.’

Ik deed mijn mond open en sloot hem weer. Ik voelde mijn wangen gloeien. Ik had de pest aan die stomme heuptas. Dikke toeristen droegen een heuptas. Ik zou er niet cool mee uitzien, vooral niet voor Nicky. Maar als ma zo deed, moest je er niet tegenin gaan.

‘Oké dan.’

Het was niet oké, maar ik zag op de keukenklok de twee naderen en moest ervandoor. Ik rende de trap op, greep die stomme heuptas en stopte mijn geld erin. Vijf pond maar liefst. Een fortuin. Vervolgens stormde ik weer naar beneden.

‘Tot ziens.’

‘Veel plezier.’

Ik twijfelde er niet aan dat ik dat zou hebben. De zon scheen. Ik had mijn lievelings-T-shirt en All Stars aan. Ik kon het vage *boem, boem* van de kermismuziek al horen en rook de hamburgers en suikerspinnen. Het zou een perfecte dag worden.

Toen ik er aankwam, stonden Fat Gav, Hoppo en Metal Mickey al bij het hek te wachten.

‘Hé, Eddie Munster. Leuk heuptasje!’ brulde Fat Gav.

Mijn hoofd kleurde pimpelpaars en ik stak mijn middelvinger naar hem op. Hoppo en Metal Mickey gniffelden allebei om het grapje van Fat Gav. ‘Hij ziet er in elk geval niet zo nicherig uit als die korte broek van jou, lullo,’ zei Hoppo, die altijd het aardigst was, en de vreedstichter, tegen Fat Gav.

Fat Gav grijnsde, pakte de zoom van zijn korte broek vast en deed zijn dansje, waarbij hij zijn plompe benen hoog optilde, alsof hij een ballerina was. Dat was het met Fat Gav. Je kon hem nooit echt beledigen, omdat het hem niet uitmaakte. Die indruk wekte hij tenminste bij iedereen.

‘Ik doe hem trouwens niet om,’ zei ik, omdat ik vond dat hij

er ondanks Hoppo's afleidingsmanoeuvre toch stom uitzag.

Ik klikte de gordel los, stopte mijn portemonnee in de zak van mijn korte broek en keek om me heen. Er stond een dichte heg rond het park. Daar duwde ik de heuptas in, zodanig dat je hem niet zag als je erlangs liep, maar niet zo ver dat ik hem later niet meer kon pakken.

'Weet je zeker dat je hem daar wilt laten zitten?' vroeg Hoppo.

'Ja, stel dat je mammiem hem daar vindt?' zei Metal Mickey, op die gemene, dreinende wijze van hem.

Hoewel hij deel uitmaakte van onze vriendengroep en de beste vriend van Fat Gav was, mocht ik Metal Mickey niet zo. Hij had iets kils en lelijks, net als die stangen om zijn mond. Maar ja, als je wist wie zijn broer was, hoefde dat je niet echt te verbazen.

'Wat maakt mij dat nou uit?' loog ik en ik haalde mijn schouders op.

'Ik zou het niet weten,' zei Fat Gav ongeduldig. 'Kunnen we het over iets anders hebben dan die verrekte tas, en erop afgaan? Ik wil eerst in de Satelliet.'

Metal Mickey en Hoppo zetten zich in beweging – dat deden we meestal als Fat Gav dat wilde. Waarschijnlijk omdat hij de grootste en luidruchtigste was.

'Maar Nicky is er nog niet,' zei ik.

'Nou en?' zei Metal Mickey. 'Ze is altijd te laat. Kom, we gaan. Ze vindt ons wel.'

Metal Mickey had gelijk. Nicky was altijd te laat. Aan de andere kant was het niet de afspraak. We moesten allemaal bij elkaar blijven. In je eentje was het niet veilig op de kermis. Vooral niet voor een meisje.

'Laten we haar nog vijf minuten geven,' zei ik.

'Dat meen je niet!' riep Fat Gav, terwijl hij John McEnroe op zijn allerbest imiteerde – nogal slecht dus.

Fat Gav deed vaak mensen na. Vooral Amerikanen. Alle-

maal zo beroerd dat we ervan in een deuk lagen.

Metal Mickey lachte niet zo hard als Hoppo en ik. Hij hield er niet van als hij de indruk had dat de groep tegen hem was. Al deed het er niet toe, omdat we net met lachen waren gestopt toen we een bekende stem hoorden, die zei: 'Wat is er zo grappig?'

We draaiden ons om. Nicky liep op ons af, de heuvel op. Net als anders, voelde ik bij de aanblik van haar een vreemde kriebel in mijn buik. Alsof ik plotseling enorme honger had en een beetje misselijk werd.

Vandaag zat haar rode haar los, het hing warrig en vol knopen op haar rug, waar het bijna tot haar rafelige korte spijkerbroek reikte. Ze droeg een geel, mouwloos bloesje. Met blauwe bloemetjes rond de kraag. Ik ving een glimp op van zilver rond haar hals. Een kruisje aan een kettinkje. Op haar rug hing een grote, zwaar uitzierende jutetas.

'Je bent te laat,' zei Mickey. 'We stonden op je te wachten.'

Alsof het zijn idee was.

'Wat zit er in die tas?' vroeg Hoppo.

'Mijn vader wil dat ik op de kermis deze troep uitdeel.'

Ze haalde een foldertje uit de tas en stak het ons toe.

Kom naar de St. Thomas Kerk en prijs de Heer. Dat is de meest fantastische rit die er bestaat!

Nicky's vader was de dominee van de plaatselijke kerk. Ik was nooit echt naar de kerk geweest – aan dat soort dingen deden mijn vader en moeder niet – maar ik had hem weleens in de stad gezien. Hij had een rond brilletje en zijn kale kop zat vol sproeten, zoals op Nicky's neus. Hij glimlachte altijd en groette je, maar ik was een beetje bang voor hem.

'Nou, wat een berg gierende bagger, sjongeheer,' zei Fat Gav.

'Gierende' of 'vliegende bagger' was nog zo'n favoriete uitdrukking van Fat Gav, gevolgd door 'sjongeheer', om een of andere reden meestal met een kakkineus accent.

'Dat ben je toch niet echt van plan?' vroeg ik en ineens stel-

de ik me voor dat de hele dag zou worden verpest, omdat we Nicky op sleeptouw hadden die haar folders uitdeelde.

Ze keek me aan met een blik die me wat aan mijn moeder deed denken.

‘Natuurlijk niet, grappenmaker,’ zei ze. ‘We pakken er een paar, strooien ze wat rond, alsof de mensen ze hebben weggegooid, en gooien de rest in een prullenbak.’

We grijnsden allemaal. Er is niets mooiers dan iets te doen wat je niet zou moeten doen en ondertussen een volwassene beet te nemen.

We verspreidden de folders, dumpten de tas en kwamen ter zake. De Satelliet (die echt goed was), de botsauto’s, waarmee Fat Gav me zo hard raakte dat ik mijn ruggengraat voelde kraken. De ruimteraketten (vorig jaar heel opwindend, nu een beetje saai), de achtbaan, de Octopus en het piratenschip.

We aten hotdogs, en Fat Gav en Nicky probeerden naar eendjes te vissen, waarbij ze tot de ontdekking kwamen dat altijd prijs niet per se betekent dat je de prijs krijgt die je wilt, en ze kwamen er lachend weer vandaan, terwijl ze de waarde-loze knuffeltjes naar elkaar toe gooiden.

De middag was ondertussen al zo ver gevorderd dat we het wel zo’n beetje gehad hadden. De opwinding en adrenaline ebden weg en ik besepte dat ik waarschijnlijk nog maar geld voor twee of misschien drie ritjes had.

Ik greep in mijn zak naar mijn portemonnee. Mijn hart sloeg over. Hij was weg.

‘Shit!’

‘Wat?’ vroeg Hoppo.

‘Mijn portemonnee. Ik ben hem verloren.’

‘Weet je dat zeker?’

‘Natuurlijk, verrekte zeker.’

Maar voor de zekerheid voelde ik ook in mijn andere zak. Allebei leeg. Klere.

‘Nou, waar had je hem voor het laatst nog?’ vroeg Nicky.

Ik probeerde na te denken. Ik wist dat ik hem na de laatste rit nog had, omdat ik het had gecontroleerd. Bovendien hadden we daarna nog hotdogs gekocht. Ik had niet naar eendjes gevist, dus...

‘Het hotdogkraampje.’

Het hotdogkraampje was helemaal aan de andere kant van de kermis, de andere kant op dan naar de Satelliet en de Octopus.

‘Shit,’ zei ik weer.

‘Kom op,’ zei Hoppo, ‘we gaan kijken.’

‘Wat heeft dat voor zin,’ zei Metal Mickey, ‘hij zal ondertussen al door iemand zijn gevonden.’

‘Ik kan je wel wat lenen,’ zei Fat Gav. ‘Al heb ik niet veel meer over.’

Ik was er vrij zeker van dat hij loog. Fat Gav had altijd meer geld dan de rest. Zoals hij ook altijd het mooiste speelgoed had en de nieuwste, meest glimmende fiets. Zijn vader was eigenaar van een van de pubs in de stad, de Bull, en zijn moeder was een ‘Avon-dame’. Fat Gav was gul, maar ik wist ook dat hij echt nog meer ritjes wilde.

Toch schudde ik mijn hoofd. ‘Nee, dank je. Het is wel goed.’

Maar het was niet goed. Ik voelde tranen opwellen. Niet alleen om het kwijtgeraakte geld. Het voelde stom, de dag was verpest. Ik wist dat ma boos zou zijn en ‘Ik zei het toch’ zou zeggen.

‘Gaan jullie maar verder,’ zei ik. ‘Ik loop terug en kijk even. Het heeft geen zin om allemaal tijd te verspillen.’

‘Cool,’ zei Metal Mickey. ‘Kom. We gaan.’

Allemaal schuifelden ze ervandoor. Ik zag dat ze opgelucht waren. Zij waren hun geld niet kwijt, hun dag was niet verpest. Ik begaf me naar de andere kant van de kermis, naar het hotdogkraampje. Het stond recht tegenover de Waltzers, dus gebruikte ik die als een richtpunt. Je kon de oude kermisrit niet missen. Hij stond precies in het midden van het terrein.

Er schalde muziek uit, vervormd door oude luidsprekers. Er knipperden lampen in vele kleuren, en er werd gegild door degenen die een ritje maakten, terwijl de houten wagentjes alsmear rondraaiden, sneller en sneller over de golvende houten carrousel.

Eenmaal in de buurt keek ik omlaag en liep de grond afspurend verder. Afval, hotdogpapiertjes, maar geen portemonnee. Natuurlijk niet. Metal Mickey had gelijk. Iemand had hem gevonden en mijn geld gejat.

Ik zuchtte en keek op. Als eerste zag ik de bleke man. Zo heette hij natuurlijk niet. Later kwam ik erachter dat hij me-
neer Halloran heette en dat hij onze nieuwe leraar was.

Je kon de bleke man moeilijk over het hoofd zien. Om te beginnen was hij heel groot en mager. Hij droeg een stone-washed spijkerbroek, een wijd wit overhemd en een brede strohoed. Hij zag eruit als die oude zanger uit de jaren zeventig van wie mijn moeder hield. David Bowie.

De bleke man stond in de buurt van het hotdogkraampje en dronk een blauw ijsdrankje met een rietje en keek naar de Waltzers. Ik dacht tenminste dat hij naar de Waltzers keek.

Ik merkte dat ik dezelfde kant op keek en toen zag ik het meisje. Ik baalde nog van mijn portemonnee, maar ik was ook een twaalfjarig jongetje bij wie de hormonen net begonnen op te spelen. 's Nachts onder de dekens was ik niet alleen maar stripboeken aan het lezen met een zaklantaarn.

Het meisje stond naast een blonde vriendin die ik vagelijk uit de stad kende (haar vader was politiemann of zo), maar ik zette haar meteen uit mijn gedachten. Het is helaas zo dat schoonheid, ware schoonheid, alles en iedereen eromheen in de schaduw stelt. De blonde vriendin was knap, maar het Waltzer-meisje – zoals ik altijd aan haar denk, zelfs nadat ik haar naam te weten was gekomen – was werkelijk prachtig. Groot en slank, met lang, donker haar en zelfs nog langere benen, zo glad en bruin dat ze glansden in de zon. Ze had

een strokenrokje aan, en een wijd hemdje met RELAX erop gekrabbeld, over een fluorescerend groen naveltruitje. Haar haar had ze achter een oor gestreken en in de zon lichtte een gouden ooringetje op.

Ik schaam me een beetje om te zeggen dat haar gezicht me eerst niet zo opviel, maar toen ze zich omdraaide om met de blonde vriendin te praten, was ik niet teleurgesteld. Het was adembenemend knap, met volle lippen en scheefstaande, amandelvormige ogen.

En toen was het verdwenen.

Het ene moment was ze er, was haar gezicht er, het volgende was er dat vreselijke, trommelvlies ontwrichtende geluid, alsof er uit het diepst van de aarde een reusachtig beest had gebruld. Later kwam ik erachter dat het het geluid van het door het langdurige gebruik en gebrek aan onderhoud afknappende draaiwerk van de oude Waltzers was. Ik zag een zilverkleurige flits, en haar gezicht, of de helft ervan, werd eraf gekliefd, waarna er een gapende hoeveelheid kraakbeen, bot en bloed – zoveel bloed – resteerde.

Een fractie van een seconde later, nog voordat ik de kans kreeg om mijn mond te openen en te gillen, vloog er iets groots, paars en zwarts voorbij. Er klonk een oorverdovende klap – het losse Waltzer-karretje dat in een hagel van rondvliegend metaal en houtsplinters tegen het hotdogkraampje smakte – en meer gegil en geschreeuw van wegduikende mensen. Ik belandde verward op de grond.

Er tuimelden andere mensen over me heen. Er trapte iemand met zijn voet op mijn pols. Er botste een knie tegen mijn hoofd. Er trapte een laars in mijn ribben. Ik gilde, maar slaagde er op de een of andere manier in om mezelf bij elkaar te rapen en om te draaien. Toen gilde ik nogmaals. Naast me lag het Waltzer-meisje. Gelukkig was haar haar over haar gezicht gevallen, maar ik herkende haar T-shirt en fluorescerende groene naveltruitje, al waren ze allebei

met bloed doordrenkt. Over haar been stroomde nog meer bloed. Een tweede stuk scherp metaal was door het bot heen gegaan, vlak onder haar knie. Haar onderbeen zat er nauwelijks meer aan, zat nog slechts met een paar dunne pezen aan haar vast.

Ik wilde bij haar vandaan kruipen – ze was beslist dood. Ik kon niets doen – en toen stak ze haar hand uit, die me bij mijn pols vastpakte.

Ze draaide haar bloederige, verwoeste gezicht mijn kant op. Ergens te midden van al het rood staarde één enkel bruin oog mij aan. Het andere lag slap op haar verwoeste wang.

‘Help mij,’ zei ze met een schorre stem. ‘Help mij.’

Ik wilde wegrekken. Ik wilde tegelijk zowel gillen, huilen, als over mijn nek gaan. En ik had het mogelijk alle drie tegelijk gedaan, als er niet een andere, grote, stevige hand op mijn schouder had gedrukt en een rustige stem tegen me had gesproken: ‘Het is goed. Ik weet dat je bang bent, maar je moet heel goed naar me luisteren en gewoon doen wat ik zeg.’

Ik draaide me om. De bleke man keek op me neer. Pas toen besepte ik dat zijn gezicht onder de breedgerande hoed bijna even wit was als zijn overhemd. Zelfs zijn ogen hadden een vale, doorschijnend grijze kleur. Hij zag eruit als een geest, of een vampier, en onder alle andere omstandigheden zou ik waarschijnlijk bang voor hem zijn geweest. Maar nu was hij een volwassene, en had ik behoefte aan een volwassene die me vertelde wat ik moest doen.

‘Hoe heet je?’ vroeg hij.

‘Ed-Eddie.’

‘Oké, Eddie. Ben je gewond?’

Ik schudde mijn hoofd.

‘Goed. Deze jongedame wel, dus moeten we haar helpen, oké?’

Ik knikte.

‘Ik wil dat je dit doet... hou haar been hier vast, en klem het stevig, heel stevig vast.’

Hij pakte mijn handen en legde ze rond het been van het meisje. Door het bloed voelde het warm en slijmerig aan.

‘Snap je?’

Ik knikte weer. Op mijn tong proefde ik de angst, bitter en metalig. Ik voelde het bloed tussen mijn vingers door sijpelen, al kneep ik heel stevig, zo stevig als ik kon...

In de verte, veel verder dan het geluid eigenlijk was, kon ik de bonkende muziek en de vreugdekreten horen. Het meisje was gestopt met gillen. Ze bewoog zich niet meer en was stil, alleen nog het zachte raspen van haar ademhaling, en zelfs dat klonk steeds zachter.

‘Eddie, je moet je concentreren. Oké?’

‘Oké.’

Ik staarde naar de bleke man. Hij trok zijn riem uit zijn spijkerbroek. Het was een lange riem, te lang voor zijn dunne middel, en hij had er extra gaten in gemaakt, om hem strakker te kunnen aantrekken. Gek eigenlijk wat voor vreemde dingen je op die beroerdste momenten ziet. Zoals me opviel dat de schoen van het Waltzer-meisje was uitgegaan. Een plastic schoen. Roze en glinsterend. Terwijl ik dacht dat ze die waarschijnlijk niet meer nodig zou hebben, nu haar been bijna in tweeën lag.

‘Ben je er nog, Eddie?’

‘Ja.’

‘Goed. Ik ben bijna klaar. Je doet het geweldig, Eddie.’

De bleke man pakte zijn riem en wikkelde die rond de bovenkant van het been van het meisje. Hij trok hard, echt hard. Hij was sterker dan hij eruitzag. Bijna meteen voelde ik dat er minder bloed uit stroomde.

Hij keek me aan en knikte. ‘Laat nu maar los. Hij zit eromheen.’

Ik haalde mijn handen eraf. Nu de spanning was verdwe-

nen, begonnen ze te trillen. Ik sloeg ze om mijn lichaam, en stak ze onder mijn oksels.

‘Zal ze weer beter worden?’

‘Ik weet het niet. Hopelijk kunnen ze haar been redden.’

‘En haar gezicht dan?’ fluisterde ik.

Hij keek me aan, en iets in die bleke, grijze ogen legde me het zwijgen op. ‘Stond je daarnet naar haar gezicht te kijken, Eddie?’

Ik opende mijn mond, maar wist niet wat ik moest zeggen en begreep niet waarom hij niet meer zo vriendelijk klonk.

Toen keek hij weg. ‘Ze zal blijven leven,’ zei hij zachtjes. ‘Daar gaat het om.’

En toen klonk er een enorme donderslag boven ons en vielen de eerste druppels.

Dat was geloof ik voor het eerst dat ik begreep dat alles van het ene op het andere moment kan veranderen. Dat alles wat we als vanzelfsprekend beschouwen, zomaar kan zijn verdwenen. Misschien dat ik het daarom pakte. Om me ergens aan vast te kunnen houden. Om iets te behouden. Dat heb ik mezelf tenminste wijsgemaakt.

Maar zoals zoveel wat we onszelf wijsmaken, was het waarschijnlijk gewoon een berg gierende bagger.

De plaatselijke krant noemde ons helden. Ze brachten me-
neer Halloran en mij weer bij elkaar in het park en namen een foto van ons.

Het is ongelofelijk maar waar, maar de twee mensen in het losschietende Waltzer-karretje hadden alleen maar een paar botten gebroken, wonden en blauwe plekken. Enkele andere omstanders hadden lelijke wonden opgelopen die moesten worden gehecht, en er waren nog wat breuken en gekneusde ribben door de in paniek wegrennende mensenmassa.

Zelfs het Waltzer-meisje (dat eigenlijk Elisa heette) leefde. De artsen slaagden erin haar been er weer aan te zetten en

haar oog op de een of andere manier te redden. De kranten noemden het een wonder. Over de rest van haar gezicht zeiden ze niet zoveel.

Langzaam nam de belangstelling af. Fat Gav stopte met zijn smakeloze grapjes (voornamelijk over wanneer je niet meer op je benen kunt staan), en zelfs Metal Mickey kreeg er genoeg van om me 'jonge held' te noemen en me te vragen waar ik mijn cape had gelaten. Ander nieuws en andere roddels namen het over. Er was een ongeluk op de A36, en de neef van een van de kinderen op school overleed, en daarna raakte Marie Bishop, die in de vijfde klas zat, zwanger. Dus het leven ging verder, zoals dat gaat.

Ik zat er niet zo mee. Ik kreeg er zelf al een beetje genoeg van. En ik was niet echt het type jongen dat het leuk vond om in de belangstelling te staan. Daar kwam bij dat hoe minder ik erover sprak, hoe minder ik het verdwenen gezicht van het Waltzer-meisje voor me hoefde te zien. De nachtmerries namen af. Steeds minder vaak liep ik stiekem met vieze lakens naar de wasmand.

Ma vroeg me een paar keer of ik een bezoek aan het Waltzer-meisje in het ziekenhuis wilde brengen. Steevast weigerde ik. Ik wilde haar niet meer zien. Wilde haar verwoeste gezicht niet zien. Wilde niet dat die bruine ogen me beschuldigend aanstaarden: *Ik weet dat je ervandoor wilde gaan, Eddie. Totdat meneer Halloran je vastpakte, zou je me daar hebben achtergelaten om te sterven.*

Volgens mij heeft meneer Halloran haar wel opgezocht. Vaak. Hij had geloof ik veel tijd. Hij zou pas in september op onze school beginnen. Blijkbaar had hij besloten een paar maanden vroeger in zijn huurhuisje te trekken, zodat hij eerst aan de stad kon wennen.

Ik vond het een goed idee. Daardoor kreeg iedereen de gelegenheid om aan de aanblik van hem te wennen. Alle vragen uit de weg te ruimen voordat hij voor de klas kwam te staan.

Wat mankeerde er aan zijn huid? Hij was een albino, legden de volwassenen geduldig uit. Dat hield in dat hij iets miste wat 'pigment' heette, een stof die de huid van de meeste mensen een roze of bruine kleur gaf. En zijn ogen. Zelfde verhaal. Daar zat gewoon geen pigment in. *Hij was dus geen zonderling, monster of geest?* Nee. Gewoon een gewone man met een medisch probleem.

Ze hadden het bij het verkeerde eind. Meneer Halloran was veel, maar beslist niet gewoon.